

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa Stowarzyszenia "T. [...]" w P.
przeciwko S. [...] Spółce Jawnej C. w L.
o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 września 2014 r., sygn. akt VI ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 września 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu pierwszej instancji uznającego za niedozwolone określone postanowienie wskazanego wzorca umowy i zakazującego pozwanej wykorzystywania go w obrocie z konsumentami.

W skardze kasacyjnej strona pozwana, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, powołała się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. i wskazała na konieczność wykładni art. 479⁴³ k.p.c. ze względu na istniejące w orzecznictwie sądowym rozbieżności w kwestii skutków rozszerzonej prawomocności wyroków wydanych w sprawach

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone. Wskazała, że klauzula będąca przedmiotem niniejszej sprawy została już wpisana do rejestru klauzul niedozwolonych w wyniku wyroku uwzględniającego powództwo tego samego powoda przeciwko innemu pozwanemu. Niezależnie od tego zapadł też wyrok oddalający powództwo tego samego powoda przeciwko innemu pozwanemu o uznanie za niedozwolone tego samego postanowienia wzorca umownego. W kwestii skutków takiej sytuacji istnieją rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych, jak i Sądu Najwyższego, wyrażające się między innymi w dwóch uchwałach: z dnia 19 grudnia 2003 r. III CZP 95/03 (OSNC 2005/2/25) i z dnia 7 października 2008 r. III CZP 80/08 (OSNC 2009/9/118).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wskazana przez skarżącego rozbieżność w orzecznictwie sądowym w kwestii wykładni art. 479⁴³ k.p.c. rzeczywiście istniała, jednak została usunięta w wyniku wydania przez Sąd Najwyższy uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 20 listopada 2015 r. III CZP 17/15 (jeszcze nie opublikowanej), w której stwierdzono, że: 1. prawomocność materialna wyroku uznającego postanowienie wzorca umowy za niedozwolone wyłącza powództwo o uznanie za niedozwolone postanowienia tej samej treści normatywnej, stosowanego przez przedsiębiorcę pozwanego w sprawie, w której wydano ten wyrok (art. 365 i 366 k.p.c.), 2. prawomocność materialna wyroku uznającego postanowienie wzorca umowy za niedozwolone – także po wpisaniu tego postanowienia do rejestru (art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c.) – nie wyłącza powództwa o uznanie za niedozwolone postanowienia tej samej treści normatywnej, stosowanego przez przedsiębiorcę niebędącego pozwanym w sprawie, w której wydano ten wyrok (art. 365 i 366 w zw. z art. 479⁴³ k.p.c.).

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.